

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jacobi Sadoleti Card. Et Episcopi Carpentoractensis Viri
Disertissimi, Opera quæ exstant omnia**

Sadoleto, Jacopo

[Francofurti], 1607

IV. Iac. Sadol. S.R.E. Card. Mario Aligerio Rheatis, & Laurentio Granæ
Signiæ Episcopis S.P.D.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69244](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69244)

cis tale de me iudicium, & iucundum, & gratum exitit. In quo
auxit permultum animi mei lætitiā, quod te socium, vel potius
duxem habiturus sum in omnibus præclaris actionibus, quæ
per nos ad Dei omnipotentis gloriam, & Christianæ Reipublicæ
rem, & suscipienda fuerint, & tractanda: ut etiam si vitæ
impar, voluntate tamen proximus sim futurus. Sed de his aliter
Nunc tibi ex animo gratulabor, reque videre quā primum opta-
vi mutua nostra benevolentia, quæ semper animo potius recen-
ta, quā officiis inter nos usurpata est, propter distinctionem
videlicet nostram & vitæ, & locorum, nunc a fidelitate constan-
dinis, & communicatione consiliorum, ubiorem multo magis
fructum nostrum utiq; afferat. Tu vale, & ignosce brevitati
meæ: plura enim scribere meæ occupationes non sinuat. Item
vale. Romæ, V. Cal. Ianuarij, M.D. XXXVI.

IV.

IAC. SADOL. S. R. E. CARD. MARIO A-
lgerio Rheatis, & Laurentio Grana Signis Epi-
scopis S. P. D.

CUM me nihil tale cogitantem, ac præter omnem expectationem
meam, optimus Maximus Pontifex in sacrum collegium
S. R. E. Cardinalium cooptasset, non existimaui tantum mihi
rarum & sollicitudinis ab ipso honore, qui certè maximis occu-
pationibus est impeditus, afferri oportere, ut officij obliuiscerem
quo mihi videor ambobus vobis esse obstrictus. Tanta est huma-
nitas earum literarum quas mihi rescripsistis: adeoque vestram
propensam & beneuolam erga me voluntatem visus sum agnos-
cere. Quod profectò gratissimum mihi accidit. Talibus enim vi-
ris, quales estis vos, probatum me esse, præcipuum præmium mihi
videtur esse virtutis. Quæ quidem virtus si tanta in me existeret,
quanta à vobis magis prædicatur, quā à me ipso agnosceretur,
gauderem maiorem in modum iudicio doctissimorum & amicissimorum.
Nunc et si opinionibus de me vestris imparum esse
me sentio, amore tamen erga me vestro nihilominus lætor: fieri
leque patior, videri vobis maiora quæ benevolentia vobis de-
pugnet, quam quæ veritas ipsa fert. Sed de his satis. Ego hoc honorem
factus sum vobis non amicus melior, sed aliquanto ornatio. Quæ
quidem honor magis mihi erit & optatus & gratus, si ex eo
cultas mihi affuerit, bene de vobis, & de vestri similibus promerendi.
Non enim alium ex illo fructum aut specio, aut percipere
cupio. Vos si persistentem vestram benevolentiam erga me confir-
mabitis, & humanitati constabitis vestra, & facietis mihi gratissi-
mum. Valere. Scriptæ erant hæc literæ, cum tuas eodem die rece-
dissem.

dehinc accepi literas, & simul alteras ad Paulum Granie no-
stra, utique honori nostro gratulantis: quas nimirum libentif-
sime legi. Gratulatio vestra optimi animi index mihi pergrata
est. Vtinam ego talem me prestare possim, qualem vos describitis.
Conabor quidem certè: & si aliud nihil, egregiam utique vo-
luntatem ad Christianam Remp. afferam: cuius salus atque am-
plius semper erit mihi mea vita charior. Vobis autem duobus
hoc nunc habeo quod pollicear ac spondeam, vos neque con-
stantiam in benevolentia erga vos mea, neque in amicitia fidem
esse desideraturos. Sicuti quidem & virtus vestra, & mea vitæ per-
petua consuetudo à me postulat. Iterum ac sæpius valete.
Romæ.

V.

IACOB. SADOLET. CARD. MARIO MAF-
seo Casallicensi Episc. S. P. D.

Est nihil adhuc abs te ad meas priores literas erat respon-
sum, quibus ita flagitabam adferum tuum, ut nihil fieri pos-
set ardentius: tamen cum postea fato nescio quo, aut ne fato qui-
dem, sed optimi ac præstantissimi Pontificis nimis beneuola er-
ga me voluntate, ignarus, & incogitans, in sacræ ordinem S. R. E.
Cardinalium cooptatus essem, non duxi prætermittendum, quin
ad te literas hæc ipsa de re darem: quanquam eram, quod te in-
telligere puto, maximis curis occupationibusque distentus. Sed
tamen amor meus erga te, & officii ratio, eius quod nostræ ami-
citiz debitum est, nullo impedimento teneri potuit, quin com-
municare tecum hoc quicquid esset, siue gratulandum id sit, si-
ue non gratulandum, ut ambo id vnâ communiterque faceremus.
Non enim quicquam à te seiunctum mihi esse potest: nec tu alie-
na tibi ea, que mihi accidunt, debes existimare. Sed cum iam diu
mutuus inter nos amor animos nostros in vnum quodam modo
consuerit, debet uterque nostrum in altero semetipsum æstimare
& pendere. Ergo si ornator ego hoc honore factus sum, quam
antea, horum mihi ornamentorum pars æqua tecum est: si mi-
nus ornatus, minorisque, faciendus, (nam certè liber minus, & mi-
nus beatus redditus sum) tu leuare debes onus nostrum, æqua
onem parte mecum subeunda. Sed quoniam res impræsentia ad
iudicandum difficilis est, egerque disceptatione maiore & tempo-
re illud utique scire interim te volo, si te præsentem hic habue-
ro, maximas partes lætitiæ & hilaritatis mihi fore restituras. Nā
& certè in cuius amore consiliisque requiescam: & nulla tam gra-
uæ cura sollicitudineque opprimar, quam aspectus tuus, & fami-
liaris sermo noster non continuò tollat, atque auferat. Tu ut va-
letudini

P 5